םמ.

תלה ליה רב לרבי ביני חטי האחיז ששיעבדו

מהו הוה יתיב ר' חייא קמיה אמר ליה מכרו

או משכנו אמר ליה מאי נפקא מינה בין

מכרו בין שמשכנו מוציאין לפרנסה יואין

מוציאין למזונות ורב אי מכרו קמיבעיא ליה

נכתוב ליה מכרו אי משכנו קא מיבעיא ליה

נכתוב ליה משכנו רב תרוייהו קמבעיא ליה

וסבר אי כתיבנא ליה מכרו הא ניחא אי

שלח לי דמוציאין כל שכן משכנו אי שלח

לי אין מוציאין אכתי משכנו קמיבעיא לי אי כתיבנא ליה משכנו אי שלח לי דאין מוציאין

כל שכן מכרו אי שלח לי מוציאין אכתי

מכרו קא מיבעיא לי אכתוב ליה שיעבדו

דמשמע הכי ומשמע הכי ורבי יוחנן אמר

אחר זה ואחר זה אין מוציאין איבעיא להו

לרבי יוחנן לא שמיע ליה הא דרבי ואי שמיע

ליה הוה מקבל ליה או דלמא שמיע ליה ולא

מקבל ליה ת"ש דאתמר ¢מי שמת והניח

שתי בנות וכן וקדמה הראשונה ונמלה

עישור נכסים ולא הספיקה שניה לגבות עד

שמת הבן אמר ר' יוחנן שניה ויתרה אמר

ר' חנינא גדולה מזו אמרו מוציאין לפרנסה

ואין מוציאין למזונות ואת אמרת שניה

ויתרה ואם איתא נימא ליה מאן אמרה

ודלמא לעולם לא שמיע ליה וכי שמיע ליה

כשהיו מסובים בסעודה היה ניכר מסיבתן מי הוא הראש שהגדול מיסב במטה אחת לראש השולחן ושני לו במטה אחרת למטה הימנו: א"ל מר

רבה. אתה ורב הונא רבך. ולפייסו אתר לו כך שלא יכעום עליו על שנעשה שליח בדבר ותראהו פנים שעל כרחו נעשה שליח לכך:

לו א מיי׳ פ״כ מהל׳ לאוין פא טוש״ע סימן קיג סעיף ה: לח ב טוש"ע אה"ע סי קיב סעיף ז: למ ג מיי׳ שם הלכה ט סי' קיג סעיף ח: ב ד מיי' שם הל' ו טור ב"ע שם סעיף ב: מא ה מיי׳ שם טור ש״ע

בס סעיף ג:

טור ש"ע שם סעיף ב:

י הוכה ה

תוספות רי"ד (המשך) והשתא דאיתנהו קמה ויתרה אמרת דטעמא דר"י הוי דכיון דין היורש כדין הלוקח . דמי וכמו שאינה גובה גובה מן היורשין ואם מתו . הבנים אין הבנות גובות בעצמן יורשות את אחיהן . איז זו גובה על זו ומש״ה מן הלקוחות הוא גובה . וכ"ש מן היורשין ואהדר ליה ר"י ש"ה דאיכא ריוח ביתי' פי' שהגיע בידה ריוח מז הנכסים דפרנסה הוא כדאמר שאנו אומדים דעתו של אב והשתא דאית לה חילוקא בנכסיו אין רצונו שתטול פרנסתה שהרי יש לה ואינה מתבזה אבל לעולם גובה מן הלקוחות בין גובה מן הלקוחות בין מיורשי האחים אם מתו: א"ל רב יימר לר"א אלא מעחה אשרחה מציאה ה"נ דלא יהבינן לה ע"נ א"ל ריוח ריחא מהוי ורחי א לידיות ביוא מותי נכסי קאמינא. ופסקי רבוואתא הל' כר"י משום דר"א מתרץ למילתי׳ ובירושלמי . אמימר בת יורשת הויא פי׳ ע״נ שתקנו לה חכמים א״ל ר״א אילו בעי לסלוקי . בזוזי ה"נ דלא מצי בעין בחדא ארעא ה״נ דלא מצי מסלק] א"ל הויא ואף אמימר הדר ביה . למימר כר׳ אשי דבעלת בין בזוזי בין בחדא ארעא וכך הל'. ובעינן דאבא או דאחי פי׳ האיך המילו חרמים חור זה חוב אביהם או חורח למו"מ לריוויה ובשבועה פי׳ אא״ב בע״ח דארא לא גריא אלא אתפשא צררי כדין הבא ליפרע מנכסי גביא מנייהו בינונית ושלא בשבועה כדיז בר"א זיבורית ובשבועה

אגרות תפורות זו לזו ובין אותם תפירות כתב שאלה זו ובקונטרס פי׳ בין השיטין וכן אמר בירושלמי בהנזקין תלי לי ביני

בנות דליכא רווח ביתא מהו: נות דניכם כוונו בינגו תהי. ראישתיק. מכאן רגיל ר"ת כשהיה יושב בדין

ואחד מבעלי דינין מגזם לחברו ואומר כך וכך תתחייב לי בדין רגיל היה ר"ת לומר שקר אתה דובר כי לא יתחייב שאם אין לו לדיין לומר כן מה היה מוכיח רב מניומי מדאשתיק אמימר: מעמלא דביתי. וא״ת היכי דמי אי בשכירות שיבא מן

הבתים פשיטא שטורפת דהא מקרקעי אינהו ואי בשכירות שגבו כבר הני מטלטלי ממש הוו ויש לומר דמיירי שהשכירו הביח לשנה ונומד בו השוכר חלי שנה ואע"ג דכבר נתחייב על מה שעמד בבית גובה ולא חשיב מטלטלי דשכירות אינה משתלמת אלא לבסוף: ובשמתא להוי מאן דלא לימא ליה. וא"ת אע"פ

שא"ל יהא לריך הפרה כדאמרינן באלו הן הגולין (מכות דף יא: ושם) נדוי על תנאי לריך הפרה תנלן מיהודה דכתיב אם לא הביאותיו אליך וגו' אף על פי שקיים התנאי היו עלמותיו מגולגלין בארון וי"ל דה"מ בדבר שהמנודה מסופק בשעת הנדוי אם יתקיים התנאי כי התם דמאריה וגנבי דבידי שמים לא היה יכול לשומרו והוי כאילו אין תנאי כלל אבל הכא שבידו לקיים התנאי אין לריך הפרה. ר"

קביל ושאני התם דאיכא רווח ביתא אמר ליה רב יימר לרב אשי אלא מעתה אשכחה מציאה בעלמא האיכא רווח ביתא הכי נמי דלא יהבינן לה עישור נכסים אמר ליה אנא רווח ביתא מהני נכסי קאמינא אמר אמימר בת יורשת הויא אמר ליה רב אשי לאמימר אילו בעי לסלוקה בזוזי הכי נמי דלא מצי לסלוקה אמר ליה אין אי בעי לסלוקה בחרא ארעא הכי גמי דלא מצי מסלק לה אמר ליה אין רב' אשי אמר בת' בעלת חוב הויא ואף אמימר הדר ביה' דאמר רב מניומי בריה דרב ניחומי הוה קאימנא קמיה דאמימר ואתאי האי איתתא לקמיה דהות קא בעיא עישור נכסים וחזיתיה לדעתיה ידאי בעי לסלוקה בזוזי הוי מסלק לה דשמעי מאחי דהוו קאמרי לה אילו הוה לן זוזי סליקנא בזוזי ואישתיק ולא אמר להו ולא מידי והשתא דאמרת בעלת חוב הויא דאבא או דאחי למאי נפקא מינה למיגבא לבינונית שלא בשבועה וויבורית בשבועה מאי תא שמע דרבינא אגביה לברתיה דרב אשי ממר בריה דרב אשי יבינונית ושלא בשבועה מבריה דרב סמא בריה דרב אשי זבורית בשבועה ישלח ליה רב נחמיה בריה דרב יוסף לרבה בר רב הוגא זומא מנהרדעא כי אתיא הא איתתא לקמך אגבה עישור נכסים אפילו מאיצטרובלא אמר רב אשי כי הויגן בי רב כהגא יהוה מגביגן אפילו מעמלא דביתי שלח ליה רב ענן לרב הונא הונא חברין שלם כי אתיא הא איתתא לקמך אגבה עישור נכסי הוה יתיב רב ששת קמיה אמר ליה זיל אימא ליה ובשמתא יהא מאן דלא אמר ליה ענן ענן ממקרקעי או ממטלטלי ומאן יתיב בי מרזיחא ברישא אזל רב ששת לקמיה דרב ענן אמר ליה מר רבה ורב הונא רביה דרבה ושמותי שמית מאן דלא אמר ליה ואי לאו דשמית לא הוה קאמינא ענן ענן ממקרקעי או ממטלטלי ומאן יתיב בי מרזיחא ברישא אזל רב ענן לקמיה דמר עוקבא א"ל חזי מר היכי שלח לי רב הונא ענן ענן ענן ועוד מרזיחא דשלח לי 🌣 [לא ידענא] מאי ניהו א"ל אימא לי איזי אומר להגבותה ממקרקעי או אפילו ממטלטלי ועוד שאלה אחרת השיבני: מאן יחיב בי מרויחא ברישא. מי מיסב בבית אבל בראש הקרואים.

בופל ש"מ בע"ח ראחי היא פיי מת ר"א והניח שני בנים ובת מר ורב סמא וחלקו נכסי אביהן וקודם שתגבה הבת פרנסתה מת ר' סמא ובאה עכשיו לגבות ממר בר"א ומברי דר"ס בריה דר"א ואגביה רבינא ממר בר רב אשי חצי העישור מבינונית ושלא בשבועה דבע"ח דידיה הות ולא דאבוה ומברי דר"ס חצי העישור מזיבורית ובשבועה דלא אגבה ר"ס דהוה

סלה ליה רב לרבי ביני חשי. שלח לו אגרת שלומים ותלה שאלה זו תלה דיה רב דרבי ביני חשי. פירש ר"ח שאלות הרבה שאלו והיו בין השיטים: הוה יחיב ר' חיים קמיה. דרבי כשבחת שחלה זו לפניו: א"ל. רבי חייא מאי שיעבדו דקא מיבעי ליה מכרו או משכנו: דמשמע הכי ומשמע הכי. והוא כשישיב תשובתו יפרש אם שניהם שיטיא: משום רווח ביתא. יש להסתפק היכא דאיכא עשר שוים לו או (אם) יש חילוק ביניהן ומהו

אומר על שניהם: אחד זה ואחד זה

איו מוליאיו. אחד לפרנסה ואחד למזונות: עד שמת הבן. ונפלה הירושה לפני הבנות: ויתרה. עישור נכסים ולא אמרי׳ תיטול עישור נכסים תחלה כמו שנטלה זו ואח"כ יחלוקו אלא זו שקדמה ונשחת זכתה ובת על הבת אין לה עישור נכסים שהרי שתיהן שוות בירושה: גדולה מזו. שאפילו שיעבדו אחין את הנכסים יפה כח פרנסה לטרוף לקוחות וזו שהנכסים בעין אמרת ויתרה: נימא ליה מאן אמרה. אלא לאו שמיע ליה ולא קבלה ומשום הכי לא הדר נמי מהא דשתי בנות וכו': לעולם לא הוה שמיע ליה. מעיקרא וכי שמעה קיבלה וכי אותביה ר' חנינא כבר הוה שמיע ליה וקיבלה ומש"ה לא א"ל מאן אמרה: ושאני המם. הא דלא הדר ביה ממאי דאמר שניה ויתרה: משום רווח ביתח. שהרי נשתכרה הרבה שנוטלת חלי הירושה: יורשת הוית. עישור נכסים שתקנו לה בתורת ירושה תקינו לה: אין. באמת לא מצו לסלוקה בזחי ולא בחדה הרעה שהם רוצה נוטלת חלחה מכל קרקע וקרקע ואין יכולין להקצות לה חלקה במקום אחד: בעלה חוב הויא. ומצי לפלוקה בזוזי או בחדא ארעא: למיגבא בינונים ושלא בשבועה כו'. אי בעלת חוב דאבא הויא אינה גובה אלא מן הזיבורית ואינה נפרעת אלא בשבועה שלא נטלה מנכסים הללו כלום דקיי"ל (גיטין מח:) אין נפרעין מנכסי יתומים אלא מן הזבורית ואין נפרעים מהן אלא בשבועה ואי בעלת חוב שלהן אין כאן בא ליפרע מנכסי יתומיו: רב אשי מת ומת רב סמא בנו בחייוד) וכשבחת בתו ליפרע נטלה מחלקו של מר בר רב אשי שהיה קיים בינונית שלא בשבועה אלמא בעלת חוב דאחי הויא: ומבריה דרב סמא זיבורים. לפי שבעלת חוב של אביו היתה שהיה אחיה: כי אתיא ההיא איתמא. אשה אחת באת לפני ר׳ נחמיה שהיה לה ליטול עישור נכחים במקומו של רבה בר רב הונא ובקשה ממנו לשלוח לו דבר מאתו שישתדל בדינה: אנטרובלא. מושב אמת הרחים כמות שהן ומקרקעי חשיב להו: מעמלה דביתי. שכירות הבתים ממקרקעי קא אתי: הוה יחיב רב ששת קמיה. כשבה השליח לפניו ואיקפד רב הונא על דקרייה הונא חברין: א"ל. רב הונא לרב ששת: זיל אימא ליה. בלשון גנאי כאשר אומר לד: ובשמקת. מהיה אם לא מאמר בלשון זה: ענן ענן. מהיכן אתה

. לה הנכסים בירושה ול"א תטול פרנסתה תחלה כי היכי דשקלה ראשונה והדר תפלוג בהדה אלא כיון שלא הספיקה

יין מוציאין לפרנסה אין מוציאין לפרנסה ואין מוציאין מוציאין לפרנסה ואין מוציאין מוציאין לפרנסה ואין מוציאין למרנסה ואין מוציאין למונסה אולא וטרפה מלקוחות למזונות ואת אמרת שני׳ ויתרה פי׳ השתא אפילו מכרו האחין הנכסים דליתנהו קמה אולא וטרפה מלקוחות

ל) גיטין נא., כ) ב"ב סו:,ג' [רש"ל], ד) [אחריו. יעב"דן,

מוסף רש"י

. ונטלה עישור נכסים. שוה משפט הבנות בשעת בגרות או נשואין ליטול עישור נכסים בהכנסת פרנסת נדוניתן, לבד מה שניזונו מזונות עד אותה שעה (גיטין נא.). ולא הספיקה שניה לגבות. פרנסה, שלא ניסת, עד שמת הבן. ונפלה כל הירושה לפני שתיהן (שם). ויתרה. איבדה נכסים שלה ולא שניה ברישא והשאר יחלחו בשוה. דטעמא דתקינו עישור נכסים כדי שתהא לבנות פרנסת נישוחין והא איכא טפי (שם). אמר ר' חנינא. וכי מפני שקדמה זו איבדה זו, גדולה מזו אמרו. שאפילו מכר האח את הנכסים, מוציאין. מיד הלקוחות העישור לפרנסה ואע"פ מוציא העישור לפרנע מוליחין ואת למזונות ממשעבלי. ואת אמרת שניה ויתרה. מפני שלא הספיקה, והלא בשעבוד של אחרים שהיא גדולה מזו לא בפנינו תפסיד (שם).

תוספות רי"ד

נדונייתן מנכסיו והלכך אע״פ שלא צוה האב על נכסיו מחייבין היתומים לתת להן פרנסתן אבל היכא שצוה האב שלא יחפרומו מורמיו הכל לפי את היתומים: תלא ליה רר לר׳ ריוי חוזי האחית ששעבדו מהו פי׳ שלח לו אגרת שלומים וביני חוזי כתב לו האחים ששעבדו פי׳ יכולין הבנות לטרוף פרנסתן מאותן הלקוחות או לא הוה יתיב ר״ח קמיה דר' ואמר מכרו . קמבעי׳ ליה או משכנו א"ל מאי נפקא לך מיניה בין מכרו בין משכנו מוציאין לפרנסה ואין מוציאין למזונות האחים שמכרו נכסים . לפרנסת הלקוחות הבנות שמשעה שמת אביהן חוב מוטל עליהן לפרוע פרנסתן ולא כל רמיוייהו למרור ורסי אביהן משעת מיתת אביהן ואין מוציאין למזונות כדתנן אין מוציאין למזון האשה והבנות מנכסים משועבדים מפני ת"ע שאין לה קצבה אבל פרנסת הבת י"ל קצבה ע"נ ודמיא לכל חוב דעלמא מי שמת והניח ב' בנות ובז וקדמה ראשונה ונטלה לגבות עד שמת הבן אר״ שניה ויתרה פי' אבדה